

дѣлъ гдѣ отидоха. Въ амбулаторията го нѣмаше. Глѣчката въ кръчмата не утихваше.

Следъ половина часъ фелдшерътъ се зададе. Съ него бѣше и единъ черноокъ, чисто облѣченъ човѣкъ, бръснатъ, остриганъ.

— Докторе, де остана онзи? — попита Рангелъ. — Азъ нали ти казахъ, че този чиякъ... май като че е този! — извика той, като се вгледа въ черноокия човѣкъ. — Хемъ че е сжщия! Ама какъ тъй?

— Азъ ще го направя човѣкъ! — каза фелдшерътъ. — Водихъ го да се обрѣсне. Дадохъ му едни мои дрехи, нови дрехи сж, облѣче се, обу се. Обеща, че отъ сега нататъкъ ще работи, нѣма да проси. Нали тъй, Великинъ?

Великинъ се усмихна.

— Азъ почвамъ новъ животъ. Г-нъ докторе, ти си мой спасителъ. Отъ сега нататъкъ азъ...

Той не довърши, за да не попрѣчи на фелдшера, който бѣше седналъ до една маса и пишеше нѣщо. Като свърши, той каза на Великинъ:

— Така. Ела сега подпиши!

Великинъ взе перото. Лицето му стана важно, гордо, а преди да подпише, обърна се къмъ фелдшера и каза:

— Азъ пиша много красиво, но сега съмъ малко развълнуванъ...

— Пиши, пиши! — каза фелдшерътъ.